
de
Gouden
Kandelaar

**DE GEMEENTE VAN
JEZUS CHRISTUS**

Christelijke eenheid

T. Austin-Sparks

Gods plan met de gemeente thans

H. Foster

aflevering 63

DE GEMEENTE VAN JEZUS CHRISTUS

CHRISTELIJKE EENHEID

T. Austin-Sparks

Uit: "A Witness and a Testimony", vol. 29 nr. 6, 1951 en vol. 30 nrs. 1 en 3, 1952

GODS PLAN MET DE GEMEENTE THANS

H. Foster

Uit: "A Witness and a Testimony", vol. 32 nr. 3, 1954

CHRISTELIJKE EENHEID

“Hieraan zullen allen weten ...” (Joh. 13:35).

“Opdat de wereld gelove ...” (Joh. 17:21).

1. EENHEID EN HET GETUIGENIS

Sommige veldslagen zijn al verloren voordat er een schot wordt afgevuurd. Andere worden slechts gedeeltelijk gewonnen en veel vijandelijk grondgebied wordt niet bezet vanwege sabotage. Om een ander beeld te gebruiken, sommige gebouwen die veel tijd, geld en arbeid gekost hebben worden bouwvallig, omdat er iets mis is met het fundament. Vroeg of laat worden de bouwlieden te schande gezet. Het is derhalve ontzaglijk belangrijk dat we, willen we slagen, een betrouwbare basis hebben voor we beginnen. Als we beginnen zonder deze basis zou het werk op niets kunnen uitlopen of stil komen te liggen. Het *volle* doel kan nooit verwezenlijkt worden als het begin, de basis, niet goed is.

We willen nu ons onderwerp van christelijke eenheid eerst bezien vanuit het algemene standpunt. Uiteraard vindt iedereen het erg dat de toestand is zoals die is! Maar toch zijn er verschillende reacties op die toestand. Velen denken dat de bestaande situatie zo vast ligt, zo ingeburgerd is, dat het je reinste idealisme is om te hopen op een verandering. Ze hebben zich daarom overgegeven aan gevoelens van wanhoop en nemen nu het standpunt in, dat we onder de gegeven omstandigheden er maar het beste van moeten proberen te maken. Anderen hebben tot hun eigen voldoening het probleem opgelost door te zeggen dat overal wel wat goeds in zit, hoe verdeeld we ook zijn, en dat we moeten proberen het verkeerde te vergeten en iets te maken uit het goede. Zo'n houding, logisch doorgevoerd, zou kunnen leiden tot een toenadering en verzoening tussen alle mogelijke groeperingen.

Er zijn nog anderen die een puur geestelijk standpunt innemen en zeggen: “Wij zijn allen één in Christus,” zonder naar de reële situatie te kijken. Dit is een irreal, onwezenlijk standpunt dat aan de feiten voorbijgaat, die het immers tegenspreken. De wereld blijft zo verstoken van datgene, waarvan Christus zei dat daardoor “de wereld gelove”. Dit wil niet zeggen dat deze laatstgenoemde houding niet het ware uitgangspunt is, maar het is niet voldoende en zal nooit de wereld kunnen overtuigen. Er zijn nog andere reacties op deze situatie denkbaar, maar ze zijn alle even oppervlakkig als die welke we genoemd hebben.

Velen die het ene of andere standpunt hebben ingenomen zijn tot de conclusie gekomen dat het erop aankomt “praktisch” te zijn en gewoon door te gaan met het werk. Zulke mensen vinden het tijdverspilling om zich eens te bezinnen of ze, met al hun goede bedoelingen, arbeid, kosten en toewijding, eigenlijk wel op het juiste spoor zijn of in een positie om het doel te bereiken.

Door de eeuwen heen en nu op zeer bedroevende wijze is het werk van God gehandicapt en belemmerd.

Spurgeon zat eens te luisteren naar een van zijn studenten die een preek hield over “De gehele Wapenrusting Gods”. Heel levendig deed de student alsof hij één voor één de onderdelen van de wapenrusting aandeed, en het ging hem zo goed af dat hij vol zelfingenomenheid uitriep: “En waar is nu de duivel?”. Spurgeon fluisterde hoorbaar: “Hij zit in de wapenrusting!”

Is dit niet het geval met de gemeente hier op aarde? Ondanks haar geweldige boodschap, de waarheid van haar leer, de kosten van haar werk, is ze zo verslagen. Er is iets binnengeslopen wat tegen haar getuigt. De overtuigingskracht van eenheid, echte eenheid, wordt gesaboteerd.

Het is een feit dat de gemeente – waarmee we christenen in hun onderlinge verbondenheid bedoelen – veel eerder bereid is zich bezig te houden met allerlei christelijk werk dan dat ze bereid is de basis te leggen voor het slagen daarvan.

We moeten echter iets doen aan deze situatie, want dit is niet een beschuldiging of zomaar een uitspraak; we zullen iets moeten doen om tenminste wegen tot herstel aan te geven.

Laten we eens zien hoe de situatie aanvankelijk was. Het is duidelijk dat de opdracht van Christus voor de hele wereld was. Dit betekent dat, of de wereld het gelooft of niet, de oproep moet uitgaan “dat *allen* tot erkenning der waarheid moeten komen”. Na de opstanding en de verheerlijking van Christus waren alle essentiële elementen van de christelijke boodschap aanwezig en de discipelen hadden een volledig evangelie kunnen prediken. Maar de Heer beval hen “te blijven wachten ...” Eerst moest de heilige Geest komen om hen toe te rusten voor het getuigenis. Ja, dat weten we, maar misschien begrijpen we het slechts oppervlakkig. We spreken over kracht, zonder te weten wat dat precies inhoudt! Tongen, vrijmoedigheid, overtuigende verkondiging enz. worden gezien als de belangrijkste kenmerken van de pinksterdoop. Maar er hing meer mee samen dan openbare bediening.

Het gebed van Christus

Christus had gebeden voor dit getuigenis naar de wereld toe. Het ging om het bewijs dat Hij door de Vader gezonden was. Hij wist, dat alleen de prediking dat God Zijn Zoon in de wereld gezonden heeft, niet veel zou

uitwerken in deze wereld, ook al was dat nog zo'n ontzagwekkend feit met verstrekkende gevolgen. En wat ook de overige kenmerken van het ontvangen van de heilige Geest zouden zijn, het feit is dat Christus in Zijn gebed zich concentreerde op één factor, fundamenteel voor een effectief getuigenis: *de eenheid van de Zijnen*.

De overtuigende kracht van het getuigenis, de uitwerking van de hemelse waarheid, lag achter de dingen die gezegd werden, achter hun moed en hun extase. Die achtergrond voor al het andere was volgens het hart van Christus, "dat zij allen één zijn". Zijn gebed ging dieper en raakte de wortel van al het overige.

Het slaat nergens op als we zeggen dat Hij iets geestelijks en hemels bedoelde, zonder een uiterlijke manifestatie of een concrete aardse uitdrukking daarvan naar de wereld toe. Als we eerlijk zijn kunnen we onmogelijk op deze wijze het probleem omzeilen. Nee, we moeten de waarheid onder ogen zien en volkomen eerlijk omgaan met het probleem waarmee we zitten. Het allereerste werk van de heilige Geest zou zijn een *lichaam* te vormen en de organische eenheid daarvan *zichtbaar* te maken. Al het andere zou hieruit voortkomen en hiervan afhangen. Los hiervan zou al het andere nooit de volheid kunnen bezitten. De mate van leven en kracht, en daarom van bruikbaarheid en vruchtbaarheid, zou door deze eenheid bepaald worden. Als deze eenheid aangetast zou worden, zou dit het leven stuiten en in tegenspraak zijn met een onverdeelde Christus.

Als we dieper gaan kijken zien we hoe waar dit was in die eerste maanden van het getuigenis van de gemeente. En het hoeft ons niet te verbazen dat de grote vijand al gauw zag dat de beste strategie om deze machtige overwinning tegen te houden was onenigheid, verdeeldheid en innerlijke spanningen binnen de gemeente te brengen. Hoe meer de vijand hierin slaagde, hoe moeilijker het werk werd en hoe zwakker het getuigenis. Het gezag werd ondermijnd, de leer was niet meer overtuigend en men was alleen bezig met zichzelf. Ongeestelijke methoden en instellingen slopen binnen. Nu moest de mens de verantwoordelijkheid nemen en de last dragen van de hele organisatie en het in stand houden daarvan. De heilige Geest kon de verantwoordelijkheid niet meer nemen.

Dit alles roept vragen op die beantwoord moeten worden. Bedoelde de Heer alleen een geestelijke of "mystieke" eenheid, zonder dat die plaatselijk in een gemeente tot uitdrukking zou komen? Als op bepaalde tijden in de kerkgeschiedenis de Geest een wonderbaarlijke manifestatie van deze eenheid gegeven heeft, zodat velen behouden werden en alle barrières tussen christenen onderling volledig verdwenen, moet dit dan gezien worden als Gods gedachte voor alle tijden, of alleen voor zo nu en dan? Is het hemelse normaal of uitzondering?

Vroeg of laat ontstaat er zo'n situatie, hetzij in een plaatselijke gemeente, hetzij in een groter geheel en dan hangt de hele toekomst af van een openbaring van wederzijdse liefde, van *geestelijke* eenheid die tot uitdrukking komt (geen georganiseerde eenheid). Het kan zijn dat de prediking, het "werk", stil komt te liggen. Openbare bijeenkomsten worden verboden. Door vervolgingen komt alle georganiseerde activiteit stil te liggen. Dan hangt het leven van het getuigenis af van dit ene: geestelijke en praktische eenheid.

Nu we dit gezegd hebben moeten we eerlijk en moedig durven zijn. Deze zaak vraagt om een oprechte en moedige benadering. Er hangt immers zo veel van af! Het hele gevestigde systeem, dat in tegenspraak is met de gedachten van onze Heer, zal zich verzetten. Het is daarom buitengewoon belangrijk om heel duidelijk en concreet de werkelijke basis van eenheid vast te stellen. Daarom willen we zien wat het geestelijke fundament is in het Nieuwe Testament.

We hebben reeds gezien dat de komst van de heilige Geest in de eerste gemeente een innerlijke en organische eenheid en verbondenheid tot stand bracht. Dit was meer dan slechts een uiterlijke en objectieve vorm. De uitdrukking in Handelingen 2:14 dat Petrus "opstond met de elven", heeft een diepere betekenis dan we zo op het eerste gezicht zouden vermoeden. Hieruit blijkt dat ze één waren, samen optrokken op spontane wijze. Het was de niet geplande uitdrukking van een gemeenschappelijke kracht, een innerlijk principe dat hen beheerste.

Ze waren allen gedoopt in één Geest en hadden daarom deze innerlijke eenheid; ze waren eensgeestes. En dat is ons uitgangspunt.

Er is geen hoop op christelijke eenheid en het gebed van Christus kan niet beantwoord worden, zonder dat iedere christen de heilige Geest bezit en dat de heilige Geest elke andere heerschappij terzijde stelt.

De betekenis hiervan zullen we nog zien in praktische aangelegenheden, maar dit heeft geen zin tenzij we dit uitgangspunt aanvaarden en ervaren. We nemen maar al te vaak de dingen als vanzelfsprekend, maar er moet een innerlijk verlangen zijn naar deze eenheid, zodat ons hart zich op de Here richt en de heilige Geest werkelijk Heer wordt en de vrucht van die heerschappij zichtbaar wordt.

Nogmaals, christelijke eenheid is vóór alles het resultaat van een duidelijk en machtig werk van de Geest van God in de gelovigen.

Is dit aanwezig, dan wordt onmiddellijk het eerste kenmerk van deze eenheid zichtbaar, namelijk de *heerlijkheid van de Naam van Jezus*.

De heerlijkheid van de naam van Jezus

In de eerste gemeente draaide alles om "de Naam".

Geen nieuwe leer

We lezen nergens dat de apostelen de wereld introkken met “de leer van Jezus”. Ze verspreidden geen nieuwe leringen of een systeem van waarheid. Hoewel ze beschuldigd werden dat ze een “vreemde leer” verkondigden, bevestigden ze in wezen slechts bepaalde feiten. Aan de Joden legden zij de Schriften uit. De leer van het Nieuwe Testament werd geschreven voor het onderricht van de gelovigen. Negentig procent van het Nieuwe Testament is voor gelovigen bestemd. Het onderricht was een gevolg, geen oorzaak.

Hooguit bewezen ze hun getuigenis uit de Schriften en bevestigden ze bepaalde feiten betreffende de persoon van Christus.

Geen nieuwe religie

Het Christendom werd niet als een nieuwe godsdienst naast andere, bestaande godsdiensten gebracht. De apostelen hadden niet het besef dat ze een nieuwe leer verkondigden.

Geen nieuwe beweging

Er waren geen plannen. Er was geen beleid. Er was van tevoren niets georganiseerd. Niets was officieel, alles was heel eenvoudig en geestelijk. Er werd nooit een volledig uitgewerkte campagne gevoerd. Ze kwamen niet op de gedachte iets op te richten, iets op touw te zetten, een sekte of “gemeente” te stichten. Wat de tegenstanders ook van hen zeiden omdat ze hun motieven niet begrepen, het enige kenmerk dat hen onderscheidde was *leven*. En leven bracht een organisme voort, geen organisatie.

Er werd slechts één feit verkondigd: *de totale soevereiniteit en heerschappij van Jezus Christus als de Zoon van God, bevestigd door de opstanding uit de doden*. Dit is wat we bedoelen met “De Naam”. Alles was “in de Naam van Jezus”.

De eerste prediking liep uit op: “Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus”. Het lijkt erop dat Jacobus bedoelt dat dit de tijd was dat ze in Christus werden ingelijfd, toen de Naam over hen werd aangeropen (Jac. 2:7). Dit is in overeenstemming met veel in zowel het Oude als het Nieuwe Testament met betrekking tot de gemeente – of het huis van God – dat Hij Zijn Naam daar vestigde.

Vanaf Handelingen 2 gebeurt alles in de Naam: genezing, gebed, prediking, samenkomen, gezag over satan en zijn demonen. Er staat: “Zij zijn uitgegaan terwille van de Naam” (3 Joh. :7) en “Ze waren verblijd, dat zij verwaardigd waren terwille van de naam smadelijk behandeld te zijn” (Hand. 5:41). Er was in de eerste plaats de fundamentele verenigende band van de Naam, en daarna de activiteiten, het leven en de werken, de wandel gebaseerd op de eer en de heerlijkheid van de Naam. Wat we willen zeggen is dat als de liefde voor

de eer van de Naam nu was zoals in het begin, er geen plaats meer zou zijn voor andere namen, die verdeeldheid brengen, namen van mensen of leringen. Dat is het antwoord op elke vorm van verdeeldheid: Zijn Naam alleen!

De vraag die iedere aangelegenheid behoort te bepalen is: “Wordt hierdoor de Naam van Jezus verheerlijkt?” Zo niet, dan moet het plaats maken voor Zijn eer. *Niets* mag in de weg van Zijn eer staan. De heilige Geest, de Bewaarder van de Naam en Zijn eer, zal dan Zijn welbehagen laten blijken door opnieuw te doen wat Hij toen deed.

Als we kijken naar het gebed des Heren in Johannes 17, is het belangrijk op te merken dat er twee stadia zijn in deze eenheid. Vers 11: “... dat zij één zijn ...” Letterlijk staat er in het Grieks: “... dat zij één mogen blijven”.

Vers 23 zegt: “... dat zij volmaakt zijn tot één ...” Hier is het volmaakte doel bereikt. Er is nu een staat van eenheid die we mogen kennen, koesteren en bewaren, met “alle nederigheid en zachtmoedigheid, met lankmoedigheid, en elkander in liefde te verdragen”, want ... “Er is één lichaam en één Geest, gelijk gij ook geroepen zijt in de ene hoop uwer roeping” (Ef. 4:2,4).

Op deze basis van eenheid verder bouwen leidt tot volmaakte eenheid “... totdat wij allen komen ...” (Ef. 4:13).

Op dit punt beginnen alle moeilijkheden en problemen. Hier ligt het probleem van iedere verdeeldheid en onenigheid in de kerkgeschiedenis.

Weinigen zullen moeite hebben met de *basis*-eenheid “in Christus”, maar ook zullen weinigen willen beweren dat de *geopenbaarde* eenheid is zoals die behoort te zijn. Tussen die twee ligt een enorme kloof met een tragische en droevige geschiedenis. We kunnen nog zo ons best doen alles goed te praten, maar als we geestelijk gezind en eerlijk zijn zullen we moeten erkennen dat er maar één oorzaak voor is, namelijk geestelijke onvolwassenheid.

Scheidingen zijn het gevolg van geestelijke onvolwassenheid

Dat kunnen we op verschillende manieren formuleren: vertraagde geestelijke groei, geestelijke zwakheid, geestelijke onwetendheid, geen licht hebben, niet wandelen in de Geest, naar het vlees leven, blind zijn voor het hemelse en geestelijke karakter van de gemeente, de grootheid van Christus naar Gods voornemen niet zien, de betekenis van de wedergeboorte niet ten volle begrijpen. Al deze dingen zijn van buitengewoon groot belang en hebben alles te maken met de zaak van geestelijke eenheid.

In de brieven aan de Efeziërs en de Colossen zien we de gemeente voorgesteld als volkomen in haar roeping, wandel en strijd. Maar in de brief aan de Corinthiërs zien we de opbouw in het dagelijks leven en de oorzaak van de droevige situatie waarin de gemeente toen en nu verkeert. Maar we lezen daar ook de principes waardoor die situatie veranderd kan worden. Hier wordt

uitdrukkelijk gezegd dat scheuring, nijd en twist enz. het gevolg zijn van geestelijke onmondigheid of te lang geestelijk een baby blijven (1 Cor. 3). De eerste vier hoofdstukken van deze eerste Corinthebrief gaan hierover en hoofdstuk twaalf is de remedie.

De sleutel tot het hele probleem is de gezindheid of de mentaliteit van de gelovigen.

Vernieuwing van denken*

Alle geestelijke achterstand en wantoestanden in Corinthe waren het gevolg van de gezindheid van de gelovigen. We zien menselijke gezindheid, dit is de gezindheid van de natuurlijke, ongeestelijke mens (volgens de grondtekst “de mens van de ziel”; hfd. 3:3,4; hfd. 2:14).

De natuurlijke en vleeselijke gezindheid wordt voortdurend tegenover de geestelijke gezindheid geplaatst in deze brief. Het probleem is dat het aardse het hemelse overschaduwet. Gods volk beseft nog niet voldoende dat de boze machten – satan zelf – juist een voet binnen de deur krijgen in het natuurlijk denken.

In Mattheüs 16 zien we een schokkend voorbeeld. Nadat Petrus beleden had dat Jezus “de Christus, de Zoon van de levende God” was, zei de Here Jezus: “Vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader, die in de hemelen is.” Slechts een paar verzen later spreekt Jezus dezelfde Petrus aan met: “Ga weg, achter Mij, satan; gij zijt Mij een aanstoot, want gij zijt niet bedacht op de dingen Gods, maar op die der mensen.”

Wat een smak maakte Petrus: van de hemel naar de hel! “In de hemelen” – “satan” – “mensen” – “vlees en bloed”.

In deze brief aan Corinthe zet Paulus de geestelijke mens naast de natuurlijke, het aardse naast het hemelse (hfd. 2 en 15). Hij zegt: “Vlees en bloed” kunnen het Koninkrijk Gods niet beërven (1 Cor. 15:50). “Vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard” (Mat. 16:17).

Satan is een bondgenoot van de natuurlijke mens, en als wij op die basis leven kan de satan ons verblinden en verdelen. Maar we moeten niet vergeten dat Paulus schreef aan *gelovigen*. Dus gelovigen kunnen leven op dat “natuurlijke” niveau en daardoor satan grond geven voor zijn boze werk. Dit verklaart in menig opzicht de toestand van het christendom vandaag, inclusief het evangelisch christendom.

Laten we het maar ronduit zeggen. Het huidige georganiseerde systeem van het christendom heeft de christenen en hun leiders in situaties gebracht waaraan moeilijk te ontkomen valt. Het is een valse, een volkomen valse op-

* Of “van de gezindheid” (Rom. 12:2, Eng. Vert.)

vatting van eenheid en verdeeldheid. Het werk van God is grotendeels versplinterd onder namen, titels en predikaten die een uitdrukking zijn van een leer, techniek, land, methode of volk. Het is niet moeilijk kerken, zendingsgenootschappen en geloofsgemeenschappen op deze wijze in te delen, maar dat zullen we niet doen. U kunt het voor uzelf doen.

Maar dat is nog niet alles. Deze versplinteringen hebben ieder hun eigen klantenkring. Ze moeten hun eigen persoonlijke en financiële aanhang hebben. Gelden moeten binnenkomen voor hun onderhoud en ontwikkeling. Velen binnen zo'n organisatie krijgen hun inkomen hiervan en dat betekent dat er steeds meer "supporters" nodig zijn. Het werk, de kerk, de onderneming moet ondersteund worden, zodat de zaak blijft draaien. Daarom is de "klantenbinding" zo'n belangrijke factor.

Christelijk werk is gekristalliseerd in een vast patroon, een systeem, en zo algemeen erkend en aanvaard. Dit laat geen plaats voor iets anders. Iets buiten dit systeem is meteen verdacht. Dit alles heeft geleid tot een volkomen onjuiste en verderfelijke situatie wat eenheid betreft. Het is de "gemeente", dit is de denominatie, de vorm, de orde, de leer, die nu eenheid of scheuring bepaalt. Als je uit de ene groep stapt en naar een andere gaat, wordt dit meteen "schaapstelen" genoemd. We willen in een volgend hoofdstuk hier dieper op ingaan.

2. DE OORZAAK VAN VERDEELDHEID

We moeten weten wat en waar de wortels zijn van de verdeeldheid onder Gods volk. De wortel is meestal onzichtbaar en onherkenbaar. Een boom is niet te herkennen aan zijn wortels, maar aan zijn vruchten.

We willen teruggaan naar de eerste Corinthebrief. Als we nauwkeurig de ellendige toestand van de gemeente van Corinthe in ogenschouw nemen, zien we dat er verdeeldheid was over dingen die eigenlijk bedoeld waren een heerlijke eenheid tot stand te brengen. Maar door de verkeerde geest van de christenen werden deze dingen juist tot schade. Dat is op zichzelf al iets om te onthouden. De bijbel is vol schijnbare tegenstrijdigheden. Dingen die door God tegelijkertijd geëist en verboden worden, dingen die eigenlijk tegen de duivel gericht zijn, maar die door de duivel zo verdraaid worden dat ze tegen God gebruikt worden. Dat laatste is een van de kenmerken van satans overwinning, dat geweldig grote dingen zo gebracht worden dat ze de duivel een dienst bewijzen. Wat waren dat dan voor dingen die in Corinthe deze verdeeldheid veroorzaakten en die dat tot in onze tijd nog steeds doen?

Personen – bedieningen – functies

“... dat ieder uwer zijn leus heeft: ... Paulus; en ... Apollos; ... en Cephas; en ... Christus” (1 Cor. 1:12; 3:4). “Daarom, niemand beroeme zich op mensen; ... hetzij Paulus, Apollos of Cephas” (3:21,22).

Het is duidelijk dat deze persoonsverheerlijking een ernstige zaak was. Dat blijkt wel uit de hekelende woorden van de apostel. Wat was er mis? Het is duidelijk uit hetgeen Paulus hier zegt, dat de Corinthiërs door deze mensen tot geloof waren gekomen. En het is immers heel natuurlijk en volkomen juist dat gelovigen, die geestelijk gesproken alles te danken hadden aan een dienstknecht van Christus, een hoge achting voor zo iemand hadden. Op een andere plaats beroept Paulus zich op het feit dat hij een geestelijke vader van hen is. Dus daar lag het probleem niet.

De voorkeur voor een bepaald iemand, voor zijn specifieke bekwaamheid, stijl, manier van doen, enz., heeft dikwijls geleid tot het vormen van groepen, zelfs binnen bepaalde kerken. Dit grenst dan heel dicht aan persoonsverheerlijking. Maar de werkelijke achtergrond van het probleem is veel ernstiger. Ik wil u graag herinneren aan de geweldige openbaring van Jezus Christus, die de apostel Paulus ontvangen had en die iedere situatie waarin hij terecht kwam bepaalde. Paulus' mentaliteit werd bepaald door deze ene, alles te boven gaande openbaring van de ene Nieuwe Mens.

Hoewel hij beseftte dat verandering een proces is, en gelijkvormigheid aan het beeld van Christus een levenslang werk, waren er in al zijn geschriften twee basisfactoren. Ten eerste dat – in Christus – de oude, verwrongen, verdeelde mens volledig weggedaan is en geen plaats meer heeft, en dat er een volledig nieuwe mens is, totaal anders en niet individueel, een nieuwe schepping, waarbij geen plaats meer is voor iets van de mens of de duivel. In Christus is niet meer Jood en Griek, enz. (Col. 3:11). Al dit onderscheid en deze verdeeldheid is opgehouden te bestaan. “In Christus” is slechts “één nieuwe mens”, slechts één mens en die is volkomen nieuw.

Ten tweede leerde Paulus dat er een tijdstip komt waarop er geen plaats meer is voor iets “natuurlijks” of “menselijks”. Aanvankelijk is dit er nog wel in het christenleven, maar deze periode mag slechts héél kort zijn. Hij noemt dit de babytijd (in de N.B.G. de tijd van de onmondigheid; zie 1 Cor. 3:1). Als deze tijd te lang duurt, is dat heel abnormaal.

Het eigenlijke probleem is dus dat men de hemelse dingen tot het aardse niveau verlaagt, het menselijke niveau. “Leeft gij niet als (onveranderde)* mensen?” en “... zijt gij dan niet (onveranderde)* mensen?” (1 Cor. 3:3,4). Zelfs Christus wordt op deze wijze benaderd. Misschien dachten degenen die zeiden: “Ik ben van Christus”, dat ze boven de anderen uitstaken, en beschouwden zij zichzelf als superieur. Maar Paulus noemt ze gewoon in het rijtje van verdeeldheden, en zegt dan: “Is Christus gedeeld?” (1 Cor. 1:13). Ze gebruikten Christus op menselijke wijze om zo roem te dragen op hun zogenaamd “geestelijke” vlees. In zijn tweede brief raakt hij de kern van het probleem: “Zo kennen wij dan van nu aan niemand naar het vlees. Indien wij al Christus naar het vlees gekend hebben, thans niet meer” (2 Cor. 5:16). In de verzen daarvoor wordt gesproken over onze eenheid met Christus in Zijn dood. Dat maakt een einde aan al het menselijke.

Samengevat kunnen we zeggen dat deze verdeeldheid een bewijs is dat men

- a. de betekenis van één-zijn met Christus niet heeft begrepen.
- b. de geweldige betekenis van Christus Zelf niet heeft begrepen.
- c. is blijven steken in het kinderstadium.

In wezen wordt de lijn van de eerste mens, Adam, doorgetrokken; alles wordt op dat niveau teruggebracht. “Zijt gij niet mensen?” wil zeggen: “Waarom leven jullie nog als ‘oude’ mensen”. Wie zo bouwt op het fundament, Christus, diens bouwsel gaat op in rook en vlammen op de dag des oordeels. Dit gedeelte in Paulus’ brief (1 Cor. 3:10-15) over “hout, hooi of stro” heeft alles te maken met het onderwerp van verdeeldheid. Als we op Christus bouwen met onze eigen voorkeur, ons vooroordeel, met wat wij fijn vinden,

* Het woord tussen haakjes staat niet in de grondtekst.

of niet, met partijenschappen enz., dan worden we weliswaar gered, “maar als door vuur heen”. Meestal gebruiken we deze ernstige waarschuwing voor evangelisatiedoelinden, of voor wereldse christenen in algemene zin, maar Paulus gebruikt het hier in samenhang met deze verdeeldheid en partijenschappen.

Bedieningen

Er is alle reden om aan te nemen dat dienst en bedieningen een grote plaats innamen in het denken van de gelovigen te Corinthe. Lees de twee brieven eens vanuit deze gedachte en u zult zien hoe belangrijk dit is. We zouden zelfs kunnen zeggen dat deze beide brieven volledig gaan over de bediening in de gemeente. Maar opnieuw worden we geconfronteerd met die pijnlijke tegenstelling. Datgene wat bedoeld was tot opbouw, werd nu gebruikt voor afbraak; dat wat eenheid en versterking moest brengen, leidde juist tot verdeeldheid en ontbinding. Eén aspect hiervan willen we nader bezien.

De wortel van de zwakheid in Corinthe was niet slechts de persoonlijke vooringenomenheid ten aanzien van personen, maar ook ten aanzien van bedieningen. Men zag niet in wat de waarde en het belang waren van *iedere* vorm van door God gegeven bediening. De voorkeur voor evangelisatie verwierp en bekritiseerde de bediening van onderricht. En andersom, voorkeur voor onderricht bekritiseerde de evangelisatiebediening als “elementair”, “oppervlakkig”, enz. En zo kun je doorgaan en elk aspect en accent van de gehele bediening overbelichten, en op grond hiervan tot splitsingen en scheuringen komen. Dat is een afschuwelijk kwaad. Waarom beseffen Gods kinderen niet dat, wat geldt voor het lichaam, namelijk dat het één is en toch vele leden heeft (1 Cor. 12:12), ook waar is voor de bediening; ze is één, en heeft toch vele aspecten. Waarom zouden we van één van deze aspecten zeggen: “We hebben u niet nodig?” Wat is de reden van de achterdocht en het vermijden van bedieningen die de Heer onmiskenbaar zegent en gebruikt? De Heer wil dat de bedieningen elkaar aanvullen. Laten we onszelf deze vraag stellen: is het echt, eerlijk en volkomen ons verlangen dat *Christus* niets zal verliezen, maar dat Hij optimale groei zal zien in ons geestelijk leven? Gaat het ons daarom? Laten we onszelf eerlijk voor Gods aangezicht onderzoeken!

Als mensen, in wier geestelijk welzijn we geïnteresseerd zijn, werkelijk meer van Christus zouden vinden en geestelijk sneller zouden groeien in een andere kring van gelovigen, of onder een andere bediening, zodat er een grotere mate van Christus in deze wereld zou zijn, zouden we dan bereid en blij zijn dat ze onze gemeente, groep, of ons zendingsgenootschap verlieten, en daar naartoe zouden gaan? Zijn we werkelijk bereid dat de Heer met *alles* wat Hem in ons beperkt afrekent, zodat *Hij alleen* alles is?

Proberen wij iets te handhaven en op de been te houden dat niet helder, vrij

en open is voor de steeds toenemende volheid van Christus? Het komt uiteindelijk hierop neer of de Heer in Zijn soevereiniteit onze bediening heeft bepaald, of wijzelf. Als het van Hem komt moet het vervuld worden, en “de poorten der hel zullen het niet overwinnen”. We moeten er echter wel zeker van zijn dat we strijden tegen de poorten der hel, en niet tegen een verkeerde opvatting van datgene wat de Heer verlangt!

Kunnen we ons niet verblijden in *alles* wat werkelijk Christus verkondigt, zonder enige innerlijke reserve, voortkomend uit angst dat *onze* belangen misschien geschaad worden? We moeten oppassen dat we niet onze hand uitstrekken naar de ark om die op zijn plaats te houden. De Heer zal ons slaan als we dat doen.

Funcities

De functies zijn een uitbreiding van de bediening. We hebben de specifieke bediening van apostel, profeet, evangelist, herder en leraar. Maar daarnaast zien we hoe het gehele lichaam dient. Elk lid is een orgaan en heeft daarom een functie. Deze functies zijn onderling verbonden en afhankelijk van elkaar, alle werkend in “eenheid des Geestes”, “in de gemeenschap van de heilige Geest”.

Paulus zegt in zijn brief ernstige dingen, zoals “het lichaam niet onderscheiden” (1 Cor. 11:29) en “Gods tempel schenden” (1 Cor. 3:17) enz. Al deze dingen hebben betrekking op het lichaam, de gemeente (corporatief), in verband met het getuigenis ten aanzien van de wereld. We kunnen tegen geen enkel lid van Christus zeggen: “Wij hebben u niet nodig” (12:21). Waarschijnlijk zullen we dat nooit zeggen, maar we handelen wel in die geest. Hebben we een negatieve of een positieve houding? Wat Paulus bedoelde was – en is: “We kunnen het onmogelijk zonder u doen!” Het gaat er niet om dat we een aardse instelling met een christelijke naam in stand houden, maar dat Christus en Zijn volheid tot uitdrukking komen.

“Opdat de wereld gelove”

We hebben gezegd dat het christendom zoals het nu is een totaal verkeerde basis heeft – een onmogelijke basis – van christelijke eenheid. Scheuringen onder christenen worden bekeken en beoordeeld vanuit een volslagen onjuist standpunt. Dat standpunt beziet het hele vraagstuk in het licht van het systeem dat het christendom geworden is. Het is niet meer de allesbeheersende ervaring van het absolute soevereine Hoofd, Christus, over een levend geestelijk organisme, Zijn gemeente. Het is integendeel een zaak van “kerken”, “zendingsgenootschappen”, “bewegingen”, “ondernemingen”, en “organisaties” met hun respectievelijke “leden”, “klanten”, “functionarissen”, “fondsen”, enz. Het is voornamelijk wat men in de wereld “gevestigde belangen” of “belangen-

groepen” noemt, in bepaalde streken en landen, persoonlijkheden, persoonlijke belangen, eigendommen enzovoorts. Het allerhoogste belang, de *geestelijke* maat van Christus (Ef. 4:13), wordt door al deze dingen bepaald, in plaats van andersom. De eerlijkheid gebiedt ons om de feiten onder ogen te zien en onszelf niet te misleiden met valse hoop en verwachtingen.

Een uitdrukking van christelijke eenheid op een adequate wijze is volslagen onmogelijk, zolang de huidige toestand voortduurt.

We zullen volledig opnieuw moeten beginnen. Tenzij we dat doen, zullen de opdracht en het getuigenis van de gemeente in toenemende mate gesaboteerd worden door achterdocht, vooroordelen, partijzucht en gekonkel. Deze rook uit de hel verstikt en verlamt en beperkt, zodat het christendom – ja, het evangelisch christendom – zichzelf verlamt. De onenigheid over leerstellingen, interpretatie, het opblazen van één punt ten koste van negenennegentig andere goede punten aan de ene kant, en het dragen van oogkleppen wat betreft vele onbijbelse dingen aan de andere kant, is hetzelfde als wat Uzzia deed in 2 Samuël 6: je hand uitstrekken naar de ark Gods, terwijl je geen geestelijk recht hebt de belangen van de Heer te behartigen. Door je beperkt geestelijk-zijn sta je de Heer in de weg, en dien je de vijand.

We hebben reeds gezegd dat de enige weg tot een adequate uitdrukking van eenheid een nieuw begin is. *Wat* is dat begin, en *waar* moet het plaatsvinden? Het is beter deze vraag te stellen dan te wroeten in het moeras van feiten aangaande de oorzaken en aard van scheuringen.

Het uitgangspunt en de basis van eenheid is het kruis

Is het de donkere schaduw van het wetticisme die het leven van de gemeente wurgt, zoals we lezen in de brieven aan de Romeinen en de Galaten? Let dan op hoe de Geest des levens de apostel leidt om het kruis naar voren te brengen als het enige, maar zekere middel tot bevrijding!

Is het de veelzijdige vleselijkheid, de “natuurlijke mens”, die de kop weer opsteekt, zelfs in “geestelijke dingen”, zoals in Corinthe? Zie hoe opnieuw “Christus en die gekruisigd” de enige remedie is! Gaat het om kleine jaloersheden en op je rechten staan, zoals in Philippi? Zie dan hoe Christus zich vernederde en “gehoorzaam is geworden tot de dood, ja, tot de dood des kruises”, die hier gepredikt wordt als het voorbeeld voor overwinning! Zo is het in alle gevallen: een vitale eenheid, een eenheid met Christus in Zijn dood, die ook een kritieke ervaring in de gelovige is geworden, in de “dienstknecht”, in de “werkers” en in “het werk”, is de enige grond, de enige weg tot een zichtbare uitdrukking van eenheid.

We zullen moeten sterven, niet slechts aan de wereld en aan onszelf, maar ook aan ons werk, ons kerkgenootschap, onze zending, onze onderneming of

onze beweging als zodanig. Dan blijft er maar één doel over, dat alle andere belangen terzijde stelt, dat is *Christus*. Meer van Hem en Zijn volheid! De “ik” uit Galaten 2:20, die gekruisigd is met Christus, bestrijkt een veel groter gebied dan slechts een juridische dood. Het heeft te maken met alle godsdienstige en traditionele verhoudingen, zoals uit het verband blijkt. Paulus zegt hier in feite dat “niet meer ik” betekent, dat hij dood is voor de wet en zijn inzettingen, dat is het judaïsme. Het kruis verheft niet alleen Christus ver boven het “christendom” (zoals wij dat kennen), maar onderwerpt het volkomen aan Hem.

De gemeente – volgens Paulus’ verklaringen – is geen combinatie van volken of klassen of kerkgenootschappen; ze is niet “inter-”, in welk opzicht dan ook, ze is één. Het kruis rekent met alles af en brengt dan “één nieuwe mens” tevoorschijn, slechts één, en volkomen nieuw, want Christus is de eerste van een nieuwe schepping.

Dit moet beginnen in het bewustzijn van een jong, pas wedergeboren kind van God. Niet bewust van dit of dat, maar bewust van Christus, en bewust van “wij zijn allen één in Christus”, niet slechts van leer of leus. Tenzij deze grond in bezit wordt genomen en alle godsdienstige en traditionele bewustheid wordt bepaald door onze bewustheid van Christus, blijft er uiterlijke en innerlijke verdeeldheid.

Het kruis is een sterke kracht, en het moet toegepast worden aan de wortel van ons bestaan en van ons systeem.

Slechts dan gaat Christus onze gedachten, opvattingen en houding tegenover andere gelovigen beheersen en alleen zo komt er echte, zichtbare eenheid.

T. Austin-Sparks

GODS PLAN MET DE GEMEENTE THANS

*“... opdat thans door middel van de gemeente aan de overheden en machten in de hemelse gewesten de veelkleurige wijsheid Gods bekend zou worden, naar het eeuwige voornemen, dat Hij in Christus Jezus, onze Here, heeft uitgevoerd”
(Ef. 3:10,11).*

De heilige Geest is zeer praktisch. Hij heeft niets aan mensen die in een wereld van dagdromen leven, die verstandelijke kennis van de bijbelse waarheden hebben, maar ze niet uitwerken in hun leven. Daarom is een van de treffende woorden in dit schriftgedeelte het woordje “thans”. Het is niet zo moeilijk vanuit de Efezebrief een uitleg over de betekenis van de gemeente te geven die algemeen aanvaard wordt. We geloven allen dat er eens, op de een of andere wijze, een gemeente zal zijn die werkelijk Christus in Zijn volheid zal openbaren. Menig bijbelstudent was opgetogen bij het vooruitzicht van zo’n geestelijke gemeenschap van heiligen, vol goddelijke kracht en liefde, die leeft boven deze wereld in een hemelse overwinning, vol van opstandingskracht en die uiteindelijk Gods hart volledig zal voldoen. Helaas! De blijdschap verdween toen men zich de praktische uitwerking ervan ging realiseren en derhalve verwees men het naar de toekomst. Het is nú onmogelijk. Maar dit is volkomen in tegenspraak met het schriftwoord dat we hier voor ons hebben, waarin staat dat God vandaag zo’n gemeente wil. Er staat: “... opdat thans ...”

Dit is de ure

Het is nu de tijd dat zondaren gered worden. Dit is het uur voor ons allen om Christus bekend te maken aan mensen in nood. Hier twijfelt niemand aan. En even zeker is het dat dit het uur is dat geredde zondaren samen wonen zoals God het bedoeld heeft. Dit is het uur waarop de Heer Zijn volk bijeen wil vergaderen in de Geest, het uur waarin mensen zullen ontdekken hoe geweldig het is als gemeente te functioneren. Dit is het uur om terug te keren naar de eerste dingen, ons af te wenden van het traditionele en gekunstelde om ons te wenden tot het geestelijke en levende. Zijn wij werkelijk in een gemeente die een uitdrukking is van “de veelkleurige wijsheid Gods”? Hebben wij enige betekenis en invloed in de ongeziene, geestelijke wereld, of hebben engelen reden om te wenen en demonen om te spotten? Deze uitdaging komt tot ons allen.

Zijn we alleen maar in vuur over het verleden en dromen we slechts over de toekomst, of willen we de prijs betalen om nu te komen tot de ware uitdrukking van de gemeente zoals God die wil? Het is de heilige Geest die zegt: “Thans”.

Christus, de wijsheid Gods

God heeft slechts één methode om Zijn grote wijsheid in Christus te openbaren, en dat is de gemeente; slechts door ons kan Hij Zijn eeuwig voornemen realiseren. God heeft een plan gemaakt. Dat is niet alleen de vergeving van het individu, hoewel het er wel deel van uitmaakt, maar het is een groots plan om heerlijke zegeningen uit te gieten. Door dit voornemen wil Hij ieder probleem oplossen, iedere vrees verbannen en iedere hoop vervullen. Dit is de wonderbare wijsheid Gods; het is een praktische manier om een antwoord te geven op iedere uitdaging en te voorzien in iedere nood. Zijn plan, of zoals er staat, “Zijn eeuwig voornemen”, is in de menselijke ervaringen te laten zien hoe volkomen genoegzaam de Christus is. Hij wil het heelal laten zien dat Christus het antwoord is op alles. We weten hoe het is wanneer één enkel persoon in zijn eigen ervaring ontdekt dat Christus genoegzaam is. Er is een glans van heerlijkheid, ook al is de ervaring nog onvolkomen. Eens zal echter het ganse heelal die ontdekking doen en woorden schieten tekort om de heerlijkheid te beschrijven die dan geopenbaard wordt.

Christus is Gods antwoord en Zijn plan is Christus te openbaren, “beschikbaar te stellen”, door de gemeente. Het is de roeping van de gemeente om de soevereine verlossing in Christus op de ganse schepping toe te passen. Dat is Gods plan en Hij heeft geen alternatief. De gemeente is geroepen om de volkomen genoegzaamheid van Christus tot uitdrukking te brengen. Temidden van een wereld vol onopgeloste problemen is de gemeente een kleine wereld die een antwoord heeft op alle problemen, een “wereld” die weet dat Christus het antwoord is. Dit is inderdaad “de wijsheid Gods”; niet alleen de volledige verwijdering van de vloek, maar de vervulling van al Gods hoge ambities aangaande de mens. Het is zo veelzijdig, zo “veelkleurig”, dat het slechts uitgedrukt kan worden door de verscheidenheid en verbondenheid van een gemeenschap. Ja, God heeft op de juiste wijze de juiste oplossing gevonden; Hij heeft ieder menselijk probleem opgelost. Op de gemeente rust het voorrecht en de verantwoordelijkheid om dit heerlijke feit te verkondigen, niet slechts met woorden, maar door haar eigen ervaring.

Het belang van een verborgen leven

We kunnen ons afvragen waarom er zo’n nadruk gelegd wordt op het getuigenis ten aanzien van de hemelse wezens (zie Ef. 3:10). Misschien omdat zij

het best kunnen vaststellen hoeveel slechts uiterlijk belijden is en hoeveel innerlijke werkelijkheid. De roeping van de gemeente is Christus te verkondigen in de praktische realiteit van wat Hij is, door iedere dag en in iedere aangelegenheid te tonen dat Christus werkelijk Gods antwoord is. “Overheden en machten in de hemelse gewesten” klinkt misschien nogal onaards en geheimzinnig, maar dat zijn ze zeker niet. We moeten vooral niet denken dat ze ergens heel ver van de aarde zijn. We begrijpen het beter als we zien dat het niet gaat om wat ver weg is, maar wat onzienlijk is. Dat is het punt: er is een onzienlijke wereld die zich niet door de schijn laat bedriegen, maar in staat is tot de kern van de zaak door te dringen en de echte waarde vast te stellen. Er zijn verborgen intelligente wezens die, hoewel zelf onzichtbaar, ons kunnen zien en in ons kunnen zien, of – zoals we het vaak uitdrukken – ons doorzien. Ze zien nu datgene wat eens voor allen openbaar zal worden. Ze zijn in het geheel niet onder de indruk van populaire meningen of schijnbare waarden, want zij zien meteen wat van Christus is en wat niet. God wil dat dit zo is en Zijn plan is dat de gemeente hen voortdurend confronteert met een steeds nieuwe openbaring van Zijn grote overwinning in Christus. Telkens als zulke machten een groep mensen zien samenleven in de kracht van Christus’ leven, moeten zij toegeven dat Gods wijsheid het probleem van het heelal heeft opgelost. Dat kunnen goede machten zijn die zich verheugen over wat ze zien, of boze machten die het haten, maar het feit kan niet ontkend worden dat ze in zo’n gezelschap geconfronteerd worden met een zegevierend God.

Christus uitgedrukt in Zijn gemeente

Als de gemeente inderdaad zoveel betekent voor God, willen wij graag meer zien van de aard ervan, weten wat het Woord zegt aangaande de praktische structuur van de gemeente en de wijze waarop ze behoort te functioneren teneinde de veelkleurige wijsheid Gods te kunnen openbaren. Als het iets was wat automatisch tot stand zou komen nadat zondaren gered waren, zou het niet nodig geweest zijn dat Paulus zo uitvoerig de dingen uitlegde, de gelovigen zo ernstig aanspoorde en zo worstelde in zijn gebeden. Hij beseftte het gevaar dat men alles zou verschuiven naar een vage toekomst en daarom benadrukte hij dat het iets was wat God *thans* van Zijn gemeente verlangde. De tijd is veranderd, maar het Woord van God blijft hetzelfde en nog steeds dringt de Geest erop aan dat Gods volk niet alleen trouw zal zijn in het getuigen en evangeliseren, maar ook samen zal komen en samen zal leven, zodat ook in onze tijd de gemeente een heerlijke getuige van Christus zal zijn. Hoe kan zo’n gemeente een uitdrukking zijn van Christus?

1. Door haar leven

Het is de opdracht van de gemeente Christus uit te drukken door haar leven. In haar individuele leden en gezinnen en in haar gemeenschappelijke ervaring moet er een voortdurende verloochening zijn van het natuurlijke, zodat alles op geestelijke wijze gedaan wordt; wat de mens in zichzelf is moet plaats maken voor een waarachtig werk van Christus in hem. Is het noodzakelijk te beklemtonen dat geen enkele groep die uit een mengsel van gelovigen en ongelovigen bestaat, recht heeft zich gemeente te noemen? Op zijn allerminst moet een plaatselijke gemeente uit wedergeboren leden bestaan, die zekerheid hebben dat ze een nieuw leven in Christus ontvangen hebben. Er is geen vervanging voor dit nieuwe leven, al is men nog zo oprecht, ernstig of orthodox. Een gemeente is geen groep mensen die probeert voor Christus te leven; het is een familie wier bestaan gebaseerd is op de gemeenschappelijke factor van “de inwonende Heer”.

Dit is uiteraard fundamenteel, maar het is slechts het begin. Tot het einde toe is het het werk van de Geest om een nieuwe stroom van goddelijk leven te verwekken als een voortdurende ervaring van de gemeente. Hiertoe moet Hij het oude natuurlijke leven tegenstaan en uitschakelen. Immers op ieder punt probeert dit de kop weer op te steken en beslag te leggen op de dingen van God en zich te vermommen als Gods dienaar. “De Geest gaat in tegen het vlees” (Gal. 5:17). Hij weet dat het vlees de doodsvijand van Christus is en Hij bestrijdt het met Zijn wapen van het kruis. Er kan geen waarachtig getuigenis zijn van het leven van Christus, tenzij het kruis zijn werk voortdurend kan doen, zowel in individuele personen als in de gemeente als geheel. Het kruis tast alles aan dat “uit de wil des vlezes of uit de wil eens mans” (Joh. 1:13) geboren is, om zo de weg vrij te houden voor datgene wat uit God geboren is. Alle mogelijke neigingen en activiteiten die voortkomen uit ons temperament of uit andere menselijke bronnen, worden door de Geest weerstaan. Elke vorm van gedrag gebaseerd op een natuurlijk oordeel of de uitdrukking van persoonlijke wensen, of een uiterlijke imitatie van een andere gemeente, zal de Geest uitdoven, en de uitdrukking van de levende Christus in het midden van de gemeente in gevaar brengen. En dat is nu juist de reden waarom de gemeente er is.

2. Door eenheid

De gemeente moet een uitdrukking van Christus zijn in haar eenheid. Het volledig functioneren van de gemeente is niet een zaak van aantallen, maar van eenheid in de Geest. Het zijn de “twee of drie die in Mijn Naam vergaderd zijn”, die een levend bewijs vormen van de realiteit van Christus. Dit volgt uit dat wat we gezegd hebben over leven, want juist het natuurlijke leven brengt scheuringen, maar het leven van Christus is ondeelbaar. Hoe gemakkelijk is het niet om oppervlakkig te praten over één zijn – maar deze eenheid gaat heel

diep. Soms zijn we geneigd het Lichaam van Christus te zien als een soort symbool of illustratie, maar 1 Corinthe 12:14-26 maakt het heel duidelijk dat de uitwerking uiterst praktisch is, en dat we mogen verwachten dat de verschillende leden samenwerken in eenheid, zodat het Hoofd heerlijkheid ontvangt in iedere gemeente. Iedere gemeente behoort een ware uitdrukking te zijn van het Lichaam, op kleine schaal, en nog wel een gezond lichaam, waarin de verschillende leden geïntegreerd en gecoördineerd zijn, bezielde door dat ene leven van Christus en geactiveerd door Zijn liefde. Een ware gemeente moet eenheid belijden, moet ook eenheid beoefenen, moet ook strijden voor eenheid en indien nodig bereid zijn te lijden voor eenheid – een eenheid die mogelijk gemaakt wordt door de voortdurende bereidheid zich te laten kruisigen. Het is niet alleen zo dat tweedracht zwakheid betekent; dat is duidelijk. Maar ieder falen in de onderlinge liefde is een verloochening van Christus; het is een uitdrukking van hoe de mensen zijn, in plaats van een verkondiging van de ene Christus.

Deze liefde moet bovendien vrijelijk uitstromen tot alle heiligen. Elke tendens tot een exclusieve of sektarische geest is een wandaad ten aanzien van het ene Lichaam. Een groep kan slechts het ene Lichaam van Christus vertegenwoordigen als het doortrokken is van een zuivere geest van liefderijke zorg en gemeenschap voor allen die waarlijk van Christus zijn. Dit is gemakkelijker gezegd dan gedaan. Paulus en Petrus hadden totaal verschillende functies en bedieningen; toch bewaarden ze de ware liefde en trouw ten aanzien van elkaar in de Here. Hun aanhangers in Corinthe echter zaten om dezelfde tafel en waren toch vervuld van rivaliteit en van een geest van verdeeldheid. We moeten niet vergeten dat als we falen in onze sympathie en achting voor Gods kinderen die buiten of binnen onze eigen directe kring zijn, de waarheid die de gemeente geroepen is te verkondigen in groot gevaar komt.

Een verkeerde of onwijze poging om te streven naar eenheid kan echter evenzeer het getuigenis van Christus schaden. Een gemeente kan onmogelijk zijn door God gegeven principes opofferen teneinde anderen te behagen of te vreden te stellen; ze kan niet toestaan dat Jan en Alleman maar de gemeente binnendringt en daar een podium vinden voor zijn bediening of steun voor zijn werk. Ze kan ook geen energie verdoen door zich aan te sluiten bij iedere beweging die de Heer werkelijk zegent en gebruikt. Ze moet haar vrijheid in de Heer bewaren. Slechts een diep “geworteld en gegrond zijn in de liefde” stelt ons in staat “de eenheid des Geestes te bewaren door de band des vredes”.

3. Door orde

God wil dat de gemeente een uitdrukking van Christus is in haar orde, met andere woorden, in haar volledige onderdanigheid aan de heerschappij van de Geest. Ze moet verkondigen dat Christus op de troon is, niet slechts met woorden maar door stipte gehoorzaamheid aan Zijn heerschappij in alle dingen.

Er was geen ambtenarij en geen menselijke organisatie in de eerste gemeente, maar er was echte discipline en verbazingwekkende doeltreffendheid. De heilige Geest is een wezenlijk Persoon, die graag de wil des Heren bekend maakt als het Hem toegestaan wordt. Het blijkt duidelijk uit de eerste hoofdstukken van Handelingen, dat wanneer degenen die verantwoordelijkheid droegen spraken, men wist dat het de stem van de Geest was. Maar dit was slechts mogelijk omdat deze mannen zelf zo volkomen bereid waren absoluut gehoorzaam te zijn aan de Geest. Er was een zekere geestelijke structuur in de gemeente, die uitging boven gewoon menselijk leiderschap, hoewel die wel werd uitgeoefend door mensen. Onder hen allen heerste een geest van blijde onderdanigheid aan iedere nieuwe openbaring van de wil des Heren. Is dit nog steeds zo? Als het zo zou zijn zouden we niet zo klagen over de zwakheid en de onbekwaamheid van de gemeente. Maar al te vaak staat het van tevoren vast welke koers men wil varen en daarom zoekt men uiteraard niet in de Schrift naar Gods gedachten. Er zijn zaken die men niet bereid is opnieuw te overwegen. Iedereen weet dat een echte opwekking deze menselijke regels en vaste gewoonten ondersteboven gooit, maar hoevelen zijn hiertoe bereid?

De boodschap van de gemeente is dat Christus Heer is van alle dingen. Die boodschap kan slechts zijn volle betekenis krijgen als de gemeente in alle dingen een ware uitdrukking is van Zijn Heer-zijn. We hebben geen behoefte aan een overhaaste of onbezonnen poging om de huidige orde te veranderen. Alles wat nodig is, is een volk dat zich gezamenlijk verbindt om al het licht dat de Heer in de toekomst zal geven te gehoorzamen, koste wat het kost. De enige reden om iets uit te stellen is dat men volkomen zekerheid wil hebben of dit of dat werkelijk Gods wil is. Wat zou dit een nieuwe, krachtige invloed van Christus met zich meebrengen!

4. Door groei

De gemeente behoort een uitdrukking van Christus te zijn door haar groei. Veel van wat men christendom noemt is soms statisch, zoals iedere andere menselijke instelling, maar Christus kan nooit statisch zijn. Zijn overvloedige leven moet een uitdrukking vinden in een voortdurende stroom en steeds toenemende beweging. Dit geldt wat betreft het aantal. We moeten een zorg hebben voor het werk van de Geest in het toevoegen aan de kring van hen die behouden zijn. Het geldt ook voor het inzicht. De Schriften zijn de volledige en uiteindelijke openbaring van Gods hart en gedachten, maar wie durft te beweren dat hij al die rijkdommen verstaat en ziet? De Geest moet de vrijheid hebben om nu hier, dan daar iets te accentueren; Hij moet vergeten waarheden of nieuwe waarheden aan het licht kunnen brengen. De gemeente moet oren hebben om te horen wat de Geest zegt, en bereid zijn een onverwachte, of onprettige waarheid te horen als dat nodig is.

Dit zou misschien een aanpassing in de bediening met zich mee kunnen brengen. Geen enkel mens kan ooit al de goddelijke openbaring omvatten, want zelfs de apostel Paulus – hoe uniek hij ook was – kon niet het gehele Nieuwe Testament schrijven. Daarom moet een gezonde gemeente er voor open staan dat de Heer een andere dienaar stuurt met een speciale boodschap, als Hij dat nodig vindt; niet om weer eens iemand anders te horen, maar om de Heer niet te beperken door de beperkingen van één man. De bediening van het Woord, evenals al het overige in de gemeente, behoort gezamenlijk (corporatief), en niet individueel te zijn.

Dit zal ook een aanpassing vragen in het horen. We kunnen nooit groeien door alleen te luisteren naar datgene wat we fijn vinden, of waar we het mee eens zijn. Ook kunnen we niet gevoelig zijn voor de stem van de Geest als we persoonlijke voorkeuren of vooroordelen laten meespreken in onze houding ten aanzien van Gods boodschapper. Een gemeente behoort een plaats te zijn waar Gods volk “geestelijke melk zonder bedrog” kan ontvangen en “daardoor kan opwassen tot zaligheid”.

Niet dat groei slechts door het horen komt, want het is het resultaat van oefening en gehoorzaamheid. Als een gemeente een ware uitdrukking van Christus wil zijn is het daarom noodzakelijk dat er gelegenheid is voor alle leden om hun door de Geest gegeven gaven te gebruiken. De gehele gemeente moet in de bediening staan! Het is de kunst van het leiderschap om deze activiteiten te ontwikkelen, aan te moedigen en zo nodig te corrigeren, maar nooit ze te onderdrukken, of te proberen alle gaven in zekere personen te combineren, die men dan “dominee” noemt. Wat God zoekt is een levende openbaring van Zijn Zoon en voor dat doel is het wezenlijk dat de gehele gemeente zich in een toestand van voortdurende geestelijke groei bevindt.

Er hoort heden zo'n gemeente te zijn

Dit is, in het kort, de wijze waarop de gemeente in het begin leefde en functioneerde, en er staat nadrukkelijk dat het Gods bedoeling is dat het ook nu nog zo zal zijn. Hij wil haar maken tot een duidelijke uitdrukking van Christus, de kracht Gods en de wijsheid Gods (1 Cor. 1:24). Zo duidelijk, dat zelfs de hemelse wezens er acht op moeten slaan en er rekening mee houden. Slechts de Geest van God kan zulke gemeenten verwekken en in stand houden. Maar zelfs Hij kan dat alleen doen waar Hij mensen vindt die bereid zijn de prijs te betalen van geestelijke realiteit en oprechtheid. Het is waar dat de hemelse machten met verlangen uitzien naar zo'n levende openbaring van Christus, maar het is ook waar dat de satanische machten heel snel in de gaten hebben waar zoiets ontstaat, en dan meedogenloos en vastbesloten alles in het werk stellen om het onmogelijk te maken. We hebben een nieuwe bundeling van gebed nodig met

dit ene doel: "... opdat *thans*, door middel van de gemeente, de veelkleurige wijsheid Gods bekend zou worden."

H. Foster